

Hồi thứ hai

Nghe tiếng khóc cường địch mắc mưu.

Người kia ra chiều vui thú nổi lên tròng cười ha hả nói:

- Hai câu này nghe hay lắm! Lão gia bôn tẩu giang hồ hơn hai chục năm trời, đã nghe câu “Phúc còn hưởng, họa cùng chia” có đến trăm ngàn lần mà ít khi gặp được người lời nói đi đôi với việc làm. Chúng ta đi thôi!

Thằng nhỏ vẫn ghé vai vào bên phải đỡ nách bên trái người kia. Gã mở cửa phòng tiến ra ngoài sảnh đường.

Mọi người vừa trông thấy người kia đã kinh hãi thất sắc bỏ chạy tán loạn.

Mẫu thân thằng nhỏ la gọi:

- A Bảo! A Bảo! Người đi đâu đấy?

Thằng nhỏ đáp:

- Hài nhi đưa vị bằng hữu này ra cổng, rồi trở vào ngay.

Người kia cười ha hả nhắc lại:

- Vị bằng hữu này! Ha ha! Ta thành bạn hữu với ngươi rồi.

Thằng nhỏ cũng cười hỉ hả rảo bước ra cửa.

Hai người đi khỏi viện Lệ Xuân thấy trong ngõ vắng vẻ chẳng có một ai thì chắc là bọn diêm kiêu tự biết đụng đầu phải tay kinh địch nên chạy đi kêu cứu binh rồi.

Người kia ra khỏi ngõ hẻm, đi trên đường nhỏ. Y ngừng đầu trông tinh tú trên trời để nhận phương hướng rồi nói:

- Chúng ta đi về phía tây!

Vừa đi được mấy trượng, phía trước có một cỗ xe đi tới. Người kia lớn tiếng gọi:

- Xe!

Người đang dong xe ngừng lại. Hắn nhìn thấy hai người mình đầy máu me không khỏi lộ vẻ kinh dị, tỏ ý tần ngần.

Người kia liền móc trong bọc ra một đỉnh bạc nặng chừng 4, 5 lạng bảo người phu xe:

- Ta đưa tiền cho người trước đây.

Gã dong xe ngó thấy đỉnh bạc khá lớn liền bụng bảo dạ:

- Bất luận họ làm trò gì, ta cứ lấy tiền trước rồi sẽ liệu.

Gã liền dừng xe bỏ cầu thang xuống.

Người kia liền từ từ di chuyển thân hình lên xe. Y lại móc trong bọc ra một thoi bạc lớn đưa cho thằng nhỏ nói:

- Tiểu bằng hữu! Ta đi đây, ta tặng cho người đỉnh bạc này.

Thằng nhỏ đã được nghe nhiều chuyện nghĩa hiệp biết là những bậc anh hùng hảo hán khi đã kết bạn thì chẳng kể gì đến tiền bạc. Gã liền lớn tiếng đáp:

- Chúng ta giao du với nhau bằng nghĩa khí chứ không phải vì tiền bạc. Thế mà lão bằng hữu lại tặng bạc cho tiểu đệ chẳng là coi thường tiểu đệ ư? Thương thế bằng hữu chưa bình phục, tiểu đệ xin tiền chân bằng hữu nốt đoạn đường.

Người kia ngửa mặt lên trời cười rộ nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Khá khen người là người có ý tứ.

Đoạn y cắt đỉnh bạc vào bọc.

Thằng nhỏ nhảy lên xe ngồi bên cạnh người kia.

Tên phu xe cất tiếng hỏi:

- Khách quan! Khách quan định đi đâu?

Người kia đáp:

- Đến núi Đắc Thắng ở phía Tây thành.

Lão phu xe sững sốt hỏi:

- Lên núi Đắc Thắng ư? Giữa lúc canh khuya sao còn ra phía ^^^?

Người kia buông thõng hai tiếng:

- Đúng thế!

Rồi cầm đơn đao khẽ đập vào thành xe.

Lão phu xe bỏ vĩa vội nói:

- Dạ dạ!

Đoạn gã buông rèm xe giục lừa kéo ra ngoài thành.

Người kia nhắm mắt dưỡng thần. Hơi thở cấp bách, thỉnh thoảng lại ho lên một tiếng.

Núi Đắc Thắng ở làng Đại Nghi cách thành Dương Châu chừng 30 dặm về phía tây bắc. Về đời Thiệu Hưng nhà Nam Tống, Hàn Thế ^{^^^} phá tan quân Kim ở trên núi này, do đó mà đặt tên là núi Đắc Thắng.

Tên phu xe giục lừa đi rất gấp. Chỉ trong một giờ đã tới chân núi. Gã nói:

- Thưa khách quan! Đến núi Đắc Thắng rồi đây!

Người kia ậm ừ, liếc mắt thấy trái núi này chỉ cao chừng 7, 8 trượng. Đúng là một trái đồi nhỏ không đáng kêu bằng núi. Y liền hừ một tiếng rồi hỏi:

- Con mẹ nó! Đây là núi Đắc Thắng ư?

Gã phu xe đáp:

- Đúng thế!

Thằng nhỏ nói:

- Đây quả là núi Đắc Thắng thật rồi. Mẫu thân tiểu đệ cùng các vị ^{^^^} thường đến ^{^^^} hương trên đền Anh Liệt phu nhân. Tiểu đệ cũng đã tới đây du ngoạn rồi.

Người kia nói:

- Tiểu huynh đệ đã nói vậy thì không còn sai nữa. Vậy chúng ta xuống đi!

Thằng nhỏ nhảy xuống xe đảo mắt nhìn quanh bốn mặt chỉ thấy tối mờ, gã nghĩ bụng:

- Phải rồi! Chỗ này rất hoang lương hẻo lánh. Ắn nấp nơi đây tất bọn diêm kiêu không tìm tới được.

Tên phu xe chỉ sợ con người đẩy mình những máu bắt gã chở đi nơi khác, liền lập tức bắt đầu lừa quay lại vùng roi lên toan cho xe chạy, bỗng người kia nói:

- Khoan đã! Người chở chú nhỏ này về thành.

Tên phu xe vâng lời nhưng thằng nhỏ nói ngay:

- Tiểu đệ ở đây với lão bằng hữu cho có bạn. Sáng sớm mai tiểu đệ còn đi mua bánh cho lão bằng hữu.

Người kia hỏi:

- Người muốn bầu bạn với ta thật ư?

Thằng nhỏ đáp:

- Không có người phục thị lão bằng hữu thì sao có tiện?

Người kia cười ha hả bảo tên phu xe:

- Vậy người đánh xe về đi.

Tên phu xe chỉ dạ một tiếng rồi cho xe chạy ngay.

Người kia đi tới phiên đá ngồi xuống. Y thấy cỗ xe lừa đã chạy xa rồi. Bốn bề yên lặng như tờ, không một tiếng động.

Đột nhiên người kia lớn tiếng quát:

- Hai tên dê tiện nào đứng sau cây liễu hãy chường mặt ra cho lão gia coi.

Thằng nhỏ nghe người kia quát hỏi không khỏi giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Chẳng lẽ ở đây còn có người khác nữa ư? Sao ta không nhìn thấy?

Gã chú ý nhìn thì quả nhiên thấy phía sau cây liễu có hai người chậm chậm tiến ra.

Đêm đã khuya, dưới ánh sao mờ mờ, gã không nhìn rõ mặt mà chỉ thấy chúng đều quần vải trắng trên đầu, gã biết ngay những tên này ở trong bọn diêm kiều.

Trong tay mỗi tên cầm một thanh cương đao. Đao quang lấp lánh trong bóng tối.

Hai tên tiến ra mấy bước rồi dừng lại không nhúc nhích. Xem chừng chúng vẫn rụt rè e ngại sợ oai người kia nên ngậm ngại không dám tới gần.

Người kia lại lớn tiếng thoá mạ:

- Những quân dê hèn khốn kiếp kia! Bọn mi đã theo dõi lão gia từ Lệ Xuân viện tới đây. Sao bây giờ lại không dám xông ra quyết một trận tử chiến cho đáng mặt anh hùng hảo hán, còn đứng đó làm chi?

Thằng nhỏ bụng bảo dạ:

- Phải rồi! Hai tên này chỉ còn có ý bới lông tìm vết xem ông bạn ở đâu rồi mới đi kêu một số đông đồng đảng đến đánh giết y.

Bỗng thấy hai tên kia thì thầm bàn nhau mấy câu rồi trở gót chạy đi nhanh như biến.

Người kia vọt mình đi toan rượt theo. Đột nhiên y rú lên một tiếng:

- úi chao!

Đoạn ngồi phệt xuống. Nguyên y sau khi bị trọng thương, nội lực tiêu tan, không còn sức để hành động nữa.

Thằng nhỏ thấy vậy rất đổi lo âu, tự hỏi:

- Cỗ xe lừa đã trở về thành mà lão bằng hữu lại bị trọng thương. Nếu bọn cường địch kéo đến đông người tập kích thì nguy hiểm vô cùng!

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ bỗng gã khóc oà lên.

Gã vừa khóc vừa la rùm:

- Lão bằng hữu! Lão bằng hữu đau đớn lắm ư? Nếu lão bằng hữu chết mà bọn chúng tới đây, thì tiểu đệ biết làm thế nào?

Hai tên diêm kiều đang chạy chối chết, chợt nghe thằng nhỏ khóc thét lên liền dừng chân quay đầu nhìn lại. Sau chúng nghe thằng nhỏ la hoảng mấy câu thì trong bụng vừa kinh ngạc vừa mừng thầm:

- Một tên hỏi:

- Tên gian tặc đó chết rồi chăng?

Tên kia đáp:

- Hắn bị thương cực kỳ trầm trọng thì còn sống làm sao được lâu? Huống chi hắn lại vận tàn lực để rượt theo mà bị té nhào. Chắc hắn chết rồi nên thằng quỷ con này mới gào thét la gọi như vậy.

Tên này lại nói:

- Dù hắn chưa chết dứt, chúng ta cũng chẳng còn gì đáng sợ nữa. Bây giờ cứ chặt đầu hắn đi, đồng thời hạ sát cả tên tiểu quỷ này, rồi trở về báo cáo tất được trọng thưởng.

Tên thứ hai nói:

- Nhất định là thế! Chúng ta được dịp đại phát tài.

Đoạn hai tên nắm chặt đốc đao từ từ tiến lại. Thằng nhỏ vẫn dậm chân đấm ngực khóc om sòm rất thảm thiết. Gã vừa khóc vừa gọi:

- Lão huynh! Vì lẽ gì lão huynh lại chết một cách đột ngột, nếu bọn diêm kiều tới đây thì làm thế nào?

Hai tên diêm kiều nghe thấy vậy mừng quỳnh, không đề phòng chi nữa, nhảy vọt tới nơi. Một tên lớn tiếng quát:

- Quân ác tặc này! Người chết thật đáng kiếp còn oán ai được nữa?

Một tên túm lấy thằng nhỏ, còn một tên vung đao toan chém vào cổ người kia thì đột nhiên đao quang loé mất. Tiếp theo một cái đầu bay vọt đi.

Lại “roẹt” một tiếng! Thế là tên vung đao chưa kịp chém đã mất đầu. Còn tên túm lưng thằng nhỏ bị rạch một đường dài từ ngực xuống tới bụng dưới.

Người kia nổi lên tràng cười hô hố, lồm cồm ngồi dậy.

Thằng nhỏ vừa khóc vừa nói:

- Trời ơi! Sao cả hai vị diêm kiều lại rủ nhau xuống châu diêm vương? Bây giờ biết ai chạy về báo tin?

Gã nói tới đây không nhịn được nữa, lăn ra mà cười.

Người kia cũng cười khàn khạch ra chiều đắc ý, biết gã mưu mô cất tiếng khen:

- Thằng nhãi này đã thông minh được việc lại đóng kịch rất tài. Nếu người không khóc như vậy thì tên khốn kiếp kia khi nào dám tới gần?

Thằng nhỏ nở một nụ cười thoả mãn đáp:

- Muốn khóc giả vờ đâu phải chuyện dễ dàng. Mỗi khi gia mẫu sắp đánh tiểu đệ, roi chưa đập vào người, tiểu đệ đã la làng, thế là má không nổi đánh mạnh nữa.

Người kia hỏi:

- Tại sao má má lại đánh người?

Thằng nhỏ đáp:

- Cái đó không nhất định. Có khi vì tiểu đệ lấy cắp tiền, cũng có khi về quấy nhiễu những người trong viện.

Người kia bụng bảo dạ:

- Trong kỹ viện toàn hạng lừa lọc, lưu manh để kiếm tiền. Thằng nhỏ này còn nhỏ tuổi mà tinh quái phi thường. Mấy tên diêm kiều lão luyện còn bị gạt đến phải uống mạng thì những người khác tránh sao khỏi cạm bẫy của gã?

Bất giác y buông tiếng thở dài nói:

- Nếu ta không giết được hai tên theo dõi ta thì thật là nguy hiểm nhưng sao lúc người khóc giả vờ lại không kêu ta bằng lão gia, lão đại thúc mà lại xưng hô là lão huynh?

Thằng nhỏ đáp:

- Đã là chỗ bạn hữu, dĩ nhiên tiểu đệ kêu bằng lão huynh, chứ hô lão gia thế nào được? Nếu lão huynh muốn người ta kêu bằng lão gia, còn đâu là tình bạn hữu?

Người kia cười rộ hỏi:

- Tiểu bằng hữu! Tên người là gì?

Thằng nhỏ đáp:

- Tôn tính đại danh của tiểu đệ là Tiểu Bảo.

Người kia cười nói:

- Tiểu Bảo mới là đại danh. Còn tôn tánh là gì?

Thằng nhỏ chau mày đáp:

- Tôn tánh của tiểu đệ là Vi.

Mẫu thân thằng nhỏ ở trong kỹ viện tên là Vi Xuân Hoa. Còn cha gã là ai thì dù có hỏi đến mẫu thân gã cũng khó biết đường trả lời. Trước nay mọi người đều kêu gã là Tiểu Bảo, không ai hỏi đến họ gã bao giờ. Gã nghe người kia hỏi liền buộc miệng trả lời theo họ của mẫu thân gã.

Thằng nhỏ này sinh trưởng ở nơi kỹ viện, hàng ngày toàn tai nghe mắt thấy những lời dâm dăng, đàn điếm, chẳng được học hành gì cả. Sở dĩ nó biết mấy câu sáo ngữ là nhờ ở tính thông minh cùng trí nhớ mà học lỏm được. Gã thường nghe người ta hỏi tên họ thường nói đến bốn chữ “Tôn tính đại danh” thì gã cũng bắt chước, chứ gã có biết đâu là khi mình hỏi người khác mới dùng đến bốn chữ đó. Còn mình tự xưng cũng dùng đến tôn tính đại danh, thì không thể được.

Tiếp theo gã lại hỏi người kia:

- Tôn tính đại danh của lão huynh là gì?

Người kia mỉm cười đáp:

- Người đã coi ta là bằng hữu thì ta chẳng cần dấu người làm chi. Ta họ Mao tên gọi Thập Bát. Chữ Mao có nghĩa là cây cỏ, chứ chẳng phải Mao là lông. Mao Thập Bát chính thị là ta.

Tiểu Bảo “ùa” một tiếng rồi giật bắn người lên nói:

- Tiểu đệ nghe người ta đồn quan nha đang tróc nã lão huynh. Người ta bảo lão huynh là Giang Dương đại đạo gì đó.

Mao Thập Bát “ừ” một tiếng rồi hỏi:

- Đúng lắm! Người có sợ ta không?

Tiểu Bảo cười đáp:

- Việc cóc gì mà sợ? Tiểu đệ cũng chẳng có tiền bạc châu báu chi hết, dù có đi chẳng nữa, chẳng lẽ lão huynh lại cướp tiền của tiểu đệ, mặc dù lão huynh là Giang Dương đại đạo. Mặt khác những anh hùng hảo hán trong truyện Thủy Hử như Lâm Xung, Võ Tòng chẳng cũng là cường đạo đấy ư?

Mao Thập Bát cả mừng reo lên:

- Tiểu huynh đệ! Người đem ta tỵ với Lâm Xung, Võ Tòng là một điều rất hay!...

Thập Bát ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Việc quan nha muốn bắt ta, người đã được nghe ai nói tới?

Tiểu Bảo đáp:

- Khắp nơi trong thành Dương Châu đều niêm yết bảng văn đã nêu rõ việc tróc nã Giang Dương đại đạo Mao Thập Bát. Trong bản văn còn nói rõ hễ gặp Mao Thập Bát là cứ việc giết bỏ. Ai giết chết được Mao Thập Bát đều thưởng cho năm chục ngàn lạng bạc. Người nào biết chỗ Mao Thập Bát ở đâu chạy đi báo tin cho nhà chức trách, sau khi bắt được tên đại đạo này cũng được lãnh thưởng ba ngàn lạng.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hôm qua tiểu đệ ở trà quán lại được nghe những khách đến uống trà bảo nhau: “Bản lãnh của Giang Dương đại đạo nào phải tầm thường dễ gì có người dám bắt hay giết hẳn được! Hoạ chẳng có kẻ ^^ biết đích hẳn ở đâu đi báo quan lấy ba ngàn lạng bạc thưởng đã là một dịp may lắm rồi.”

Mao Thập Bát quay đầu nhìn thằng nhỏ “hừ” một tiếng.

Trong lòng Tiểu Bảo bỗng nảy ra một ý nghĩ:

- Giả tỷ mình được lãnh ba ngàn lạng bạc tiền thưởng thì có thể trả nợ cho má má để chuộc người ra, khỏi phải chìm đắm trong Lệ Xuân viện. Bằng má má không chịu ra thì với món tiền lớn này cũng đủ cho mẹ con mình tha hồ tiêu xài, ăn uống thả cửa, cờ bạc lu bù, đến mấy năm cũng chưa hết được.

Mao Thập Bát vẫn nhìn chăm chú vào mặt Tiểu Bảo, khiến gã nổi câu hỏi:

- Lão huynh đang nghĩ gì vậy? Phải chăng lão huynh đoán ngầm trong bụng là tiểu đệ muốn đi báo quan để lãnh thưởng?

Mao Thập Bát đáp:

- Đúng thế! Bạc trắng khiến người sinh lòng ham muốn là thường.

Tiểu Bảo tức giận văng tục:

- Mẹ kiếp! Con người đã bán rẻ bằng hữu, ham tiền bạc, thì còn nói chi đến chuyện nghĩa khí giang hồ?

Mao Thập Bát cười xoa đáp:

- Cái đó khó mà biết được.

Tiểu Bảo càng tức giận hơn, hỏi lại:

- Lão huynh đã không tin tiểu đệ thì sao lại nói rõ tên họ cho tiểu đệ biết? Trên đầu lão huynh đã quàng vải trắng, gương mặt lại khác hẳn hình vẽ trên

bảng văn, lão huynh mà không tự xưng là Mao Thập Bát thì chẳng ai nhận ra được.

Mao Thập Bát nói:

- Người đã bảo chúng ta cùng hưởng hạnh phúc, chia sẻ hoạn nạn, mà ta không dám nói tên thật cho người hay thì còn đạo bằng hữu con khỉ gì nữa?

Tiểu Bảo hả hê nói:

- Đúng thế! Đừng nói năm ba ngàn, ngàn lạng bạc mà có đến ba mươi ngàn hay ba trăm ngàn, tiểu đệ cũng quyết tâm chẳng đi cáo tố.

Nhưng trong gã tự hỏi:

- Giả tử ta có được món tiền thưởng lớn như vậy, thì có nên đem bán rẻ bằng hữu không?

Bỗng gã lộ vẻ ngần ngừ không quyết định.

Mao Thập Bát hỏi:

- Vậy là hay lắm! Chúng ta hãy ngủ một giấc để trưa mai còn đi đón hai người bạn đến kiếm ta. Ta đã ước hẹn với họ là gặp nhau trên núi Đắc Thắng, phía tây thành Dương Châu. Vụ này đã thành nhất định không thể nào sai lời hẹn.

Tiểu Bảo đã chập vạt suốt ngày, mí mắt nặng trĩu, tỏ ra mỏi mệt. Gã nghe Mao Thập Bát nói vậy liền tựa lưng vào gốc cây ngủ ngay.

Sáng hôm sau lúc gã tỉnh dậy đã thấy Mao Thập Bát hai tay ôm ngực hướng về phía mặt trời mới mọc. Mao nhắm mắt điều hoà hơi thở, sau một lúc lâu y mới mở bừng mắt ra cười hỏi:

- Tiểu huynh đệ cũng dậy rồi ư? Người hay lời hai cái xác chết này vứt vào rặng cây kia rồi mài ba lưỡi đao đó đi.

Tiểu Bảo vâng lời lời hai xác chết ra sau rặng cây.

Lúc này mặt trời đã lên cao, gã mới nhận rõ diện mạo Mao Thập Bát thấy hần vào trạc bốn chục tuổi. Nét mặt và da thịt đều sần sùi, nhưng cặp mắt loáng thần sắc oai nghiêm. Gã liền cầm ba thanh đao đến bên lạch nước mài vào tảng đá. Mài đao xong gã nói:

- Tiểu đệ đi mua bánh bao và dầu cháo quẩy về cho lão huynh nhé!

Mao Thập Bát hỏi:

- ở chốn hoang sơn dã lĩnh này làm gì có bánh bao cùng dầu cháo quẩy?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Bên kia cách đây không xa mấy có một thị trấn nhỏ. Mao đại ca! Bên mình đại ca có tiền bạc, hãy cho tiểu đệ mượn mấy lạng xài được không?

Mao Thập Bát vừa cười vừa lấy ra một đĩnh bạc nói:

- Cái gì của đại ca cũng như của tiểu huynh đệ. Ta với người cũng là một người. Người cứ lấy mà xài, hà tất nói đến chuyện vay mượn.

Vì Tiểu Bảo cả mừng nghĩ bụng:

- Vị hảo hán này đối đãi với ta như tình bằng hữu thật sự rồi. Cho dù có ba trăm lạng bạc tiền thưởng, ta cũng không đi báo quan.

Gã đón lấy đĩnh bạc, hỏi:

- Đại ca có cần mua thuốc trị thương không?

Mao Thập Bát đáp:

- Không cần, ta có đem thuốc đi theo rồi!

Vì Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Tiểu đệ đi đây. Mao đại ca cứ yên lòng. Dù họ có bắt được tiểu đệ đem chặt đầu, tiểu đệ cũng quyết không xưng ra đại ca là Mao Thập Bát.

Mao Thập Bát thấy gã nói bằng một giọng chân thành thì lắm nhảm gật đầu, ra chiều vừa ý.

Vì Tiểu Bảo tự nói một mình:

- Đại ca còn có những ông bạn nào sắp tới. Vậy ta phải mua một bình rượu và mấy cân thịt bò.

Mao Thập Bát nghe tiếng hớn hờ nói:

- Có rượu thịt thì hay lắm. Người đi mau rồi mà về. Ăn no một bữa hãy đánh nhau càng tốt.

Vì Tiểu Bảo sững sốt hỏi:

- Đánh nhau ư? Sao lại đánh nhau?

Mao Thập Bát đáp:

- Dĩ nhiên có cuộc quyết đấu. Ta đã ước hẹn với người đến núi Đắc Thắng để tỷ đấu, không thì lần mò tới đây làm chi?

Vì Tiểu Bảo la lên một tiếng rồi nói:

- Trời ơi! Người đại ca còn bị thương thì đánh nhau thế nào được? Cuộc tỷ đấu này hãy hoãn lại, đại ca chờ thương thế khỏi rồi sẽ đánh nhau cũng chưa muộn. Có điều... có điều đáng ngại là người ta không chịu.

Mao Thập Bát đáp:

- Hừ! Người ta là anh hùng hảo hán nổi danh sao lại không chịu? Chỉ có ta đây không chịu mà thôi. Bữa nay là ngày 29 tháng 3 phải không? Nửa năm trước chúng ta đã có cuộc giao ước rồi. Sau ta bị quan nha bắt được nhốt vào lao tù, nhưng vẫn nhớ lời ước cũ mà phải tới đây. Ta đành vượt ngục ra đi. Tuy vượt ngục ta đã giết mấy người, nên trong thành Dương Châu mới náo loạn cả lên, treo giải thưởng tước nã lão gia. Mẹ kiếp! Có lẽ số kiếp bị hung tinh chiếu mệnh mà gặp phải Ưng trảo tử. Ta giết chết bọn họ có tám người mà mình cũng bị thương một chút mới thật là xúi quẩy.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Tiểu đệ đi mua đồ rồi về ngay để đại ca ăn uống xong rồi đánh nhau.

Đoạn gã cất bước chạy đi rất mau. Gã chuyển qua mấy khúc quanh sườn núi chừng 7, 8 dặm thì đến tiểu thị trấn. Gã tính thâm trong bụng:

- Mao đại ca bị thương đến nỗi lo đi không được thì làm sao chiến đấu lại bên địch? Y còn bảo đối phương là anh hùng hảo hán nổi danh thiên hạ thì nhất định bản lãnh cao thâm. Ta phải làm thế nào giúp đỡ đại ca mới được.

Gã mua hơn chục bánh bao, tám cái dầu cháo quẩy mới mất có hơn hai chục đồng. Trong tay gã cầm tiền bạc cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, trong đời gã chưa bao giờ có nhiều bạc thế này. Bây giờ gã phải tiêu xài một phen cho sướng. Gã chạy tới tiệm bán thịt nóng, mua một cân thịt bò chín, một cân vịt ninh, lại đi mua một bình hoàng tửu.

Gã thấy trong tay hãy còn nhiều tiền chợt nghĩ ra:

- Ta đi mua một ít dây về bên thùng để nhằm tròng vào chân ngựa khi hai bên tỷ đấu, đối phương mà không cẩn thận là vấp phải dây buông lỏng té xuống, Mao đại ca chỉ cần cầm dao chém chết họ là xong.

Gã nhớ tới ông thầy dạy học nói chuyện cổ tích: một viên đại tướng đang giao phong trên trận địa. Chân ngựa vấp dây té xuống hất đại tướng ngã theo. Bên địch vung dao lên chém lập tức viên tướng kia bị chặt làm hai đoạn.

Gã nghĩ đến chuyện này liền hối hả đi mua dây nhợ. Gã đến trước một tiệm tạp hoá bỗng thấy trong tiệm có bày bốn cái thùng lớn. Một thùng đựng gạo trắng, một thùng đựng đậu vàng, một thùng muối và một thùng thạch hôi.

Vi Tiểu Bảo lại nghĩ đến:

- Năm ngoái bang Tư Diêm cùng người chiến đấu ở bên cầu Tiên ^^^, bị người ta dùng thạch hôi liệng vào mắt thành ra bại. Sao ta không nghĩ đến cách này?

Thế rồi gã không mua dây nhợ nữa mà mua hai túi thạch hôi đeo trên lưng trở về.

Mao Thập Bát vẫn nằm ngủ bên gốc cây. Hắn nghe tiếng bước chân liên tỉnh dậy ngay. Hắn mở bình rượu ra, uống luôn hai hớp lớn tiếng kêu ngon.

Đoạn hắn hỏi Tiểu Bảo:

- Người có uống không?

Vì Tiểu Bảo trước nay chưa từng uống rượu, nhưng bây giờ muốn lên mặt anh hùng hảo hán, gã đón lấy bình rượu uống một hơi.

Hắn cảm thấy một luồng nhiệt khí xông vào trong bụng, lập tức nổi cơn ho.

Mao Thập Bát cười khanh khách nói:

- Tiểu anh hùng chưa học được công phu uống rượu.

Bỗng nghe từ phía xa xa có tiếng người đông dặc hỏi vọng lại:

- Thập Bát huynh! Lâu nay vẫn mạnh giỏi chứ?

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>